

Lieve mensen,

De Olympische Spelen zetten mij aan tot nadenken over winnen & verliezen. Over de betekenis van die woorden. Om tot de conclusie te komen dat ze hand in hand gaan.

Maar hoe dan te denken over die woorden van Jezus: *wie zijn leven wil winnen, zal het verliezen*. Voor mij betekenen die woorden: als je alleen maar gaat voor jezelf, voor je eigen belang, leef je dan eigenlijk wel? Focussen we ons vaak niet te veel op onszelf, of op ons talent? Een topsporter zal zeggen: 'dat heb ik nodig, anders lukt het niet'.

Maar ik hoorde Ranomi Kromowidjojo zeggen: 'ik kan nog meer dan zwemmen, hoor!'. Met andere woorden: ik ben niet mijn talent - ik ben allereerst een mens, te midden van andere mensen, met meerdere mogelijkheden om van betekenis te zijn. En zo hoor ik ook geregeld mensen zeggen: ik heb dan wel een ziekte, beperkingen, of al zoveel levensjaren, maar *ik ben niet* mijn ziekte, mijn beperkingen of ik ben niet mijn ouderdom. Hoe het ook is, als je niet vasthoudt aan winnen of aan alles zoals het was, dan blijft er ruimte om te zien wat er nog wél is. En hoef je waarschijnlijk niet eens meer te denken in 'winnen of verliezen'. Best rustig!

Hartelijke groet, Helene Westerik

Nog een egel

De egel in de tuin van Nicoline uit de vorige reisbrief hield me bezig, want ook ik had laatst zo'n bijzondere ontmoeting. In het donker. Van schrik (want ik schrok) sprak ik geruststellende woorden tegen het egeltje. Een paar dagen later las ik dit gedichtje van Ariena Ruwaard:

*Je bent net een egel
hoe je scharrelt
lief en zacht*

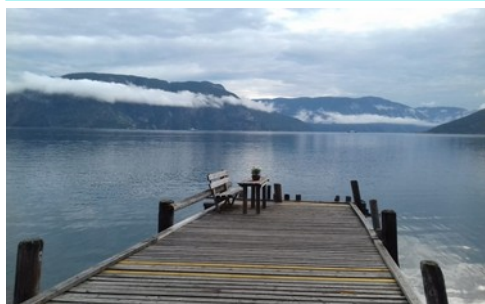
maar ook

hoe als je bang van slag

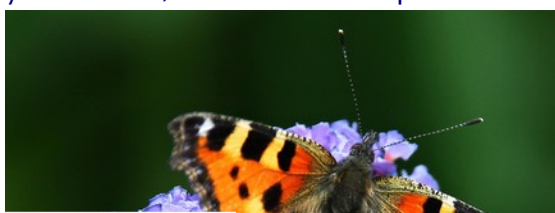
verdwijnt in jezelf

niemand bij je komen mag

Mooi beeld voor hoe het soms voelen kan. En mag zijn. Wat een egel ons kan leren: lees er ook over in het boekje 25 gram geluk.

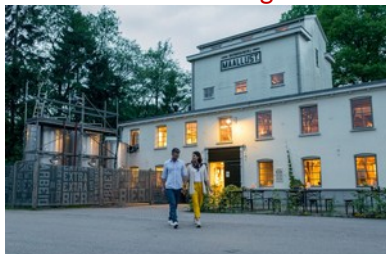

Zomergasten met Roxanne van Iperen gezien? Ik zag ook dit; dat geeft nog weer een andere kijk op Roxanne - in gesprek met Jan Terlouw: <https://www.youtube.com/watch?v=P78tSYWpPrU>

De koloniën van weldadigheid in Drenthe - ze zijn nu wereldwijd. De gebouwen, de dorpen; het geheel. Ook het gedachtengoed? Het is niet zo goed afgelopen met het concept van weleer. De bedoelingen waren goed. De uitvoering moeilijk. Maar toch was dit het begin van de verzorgingsstaat. Wat zou het mooi zijn als de koloniën verder ontwikkeld zouden worden. Niet (alleen) als plek waar de toeristen massaal naar toe trekken, maar als een voorbeeldplek van hoe je voor elkaar kunt (blijven) zorgen.

Klein gebed: bidden is mijmeren, vermoeden en verlangen.....

Door de ziekte van mijn vader, zijn er van die momentjes dat ik terug denk aan vroeger. Samen in de auto met de muziek van het cassettebandje. Onder meer *New world in the morning* van Roger Whittaker: <https://www.youtube.com/watch?v=mTAXAvQFTGM>

Iedereen heeft het over een nieuwe wereld die komen zal; maar voor mij is die nieuwe wereld er al, namelijk vandaag.

De nieuwe wereld - Beeld in Brugge van Leona Sels

Lieve mensen,

Het is al na twaalven als ik een vriendin uitlaat. De nacht is helder en stil.

Eerder op de dag las ik in de krant dat er deze nacht uitzonderlijk veel vallende sterren te zien zullen zijn. Dus als mijn vriendin is weggereden, kijk ik omhoog in de hoop er eentje te zien. "Altijd richting het noord-oosten kijken", had het artikel aangeraden. Daarom richt ik nu mijn blik die kant op. Maar als er na een minuut nog geen vallende ster te zien is, dwalen mijn ogen onwillekeurig naar links en naar rechts. Misschien gebeurt het daar! Misschien mis ik het mooiste door alleen maar naar het noord-oosten te turen..... Nog steeds gebeurt er niets.

En dan, bijna als een soort openbaring, zie ik de sterren! Tot dat moment had ik ze alleen gescreend of ze al aan het vallen waren. Maar plotseling zie ik al die ontelbare lichtpuntjes. En hoe langer je kijkt, hoe meer je er ziet: de Melkweg ligt als een gespikkelde band tussen alle andere sterren, het Steelpannetje is onmiskenbaar en Sirius schittert en blinkt.

Dan is er de geur van zomer; vochtig gras en kamperfoelie. De roep van een uil.

Zo'n moment van verwondering en geluk. Midden in de nacht in de voortuin van mijn huis. Bijna had ik het gemist. Omdat ik zo hard op zoek was en niet zag wat er al was!

Hartelijke groet, Nicoline Swen

Heimwee! Hier was ik vorig jaar op deze dag. Waar was u precies een jaar geleden?

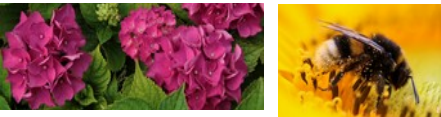

Lathyrus, mijn lievelingsbloemen!

'De bijbel openslaan, niet lezen maar enkel openslaan en eraan denken dat je zelf ook zo'n boek bent, ook zo'n levensverhaal van wanhoop, sensualiteit, liefde, vriendschap, wreedheid en verlangen naar leven.' André Zegveld in Trouw 7 aug. 2021

Als ik de ochtend na mijn nachtelijke sterren-ervaring achter mijn bureau zit, komt dit lied bij mij boven. Een lied van Bronswijk. Een lied van verwondering!

Wij leven van verwondering en uit een diep vermoeden, dat in en om ons leven heen, een hand ons wil behoeden, dat er een hart is dat ons draagt, dat er een stem is die ons vraagt, dat God ons leidt ten goede.

Vanwege de verbouwing van ons huis, zouden we dit jaar niet op vakantie gaan. Maar nu ga ik toch met de kinderen drie dagen naar Munster! Zo heerlijk. En zo leuk om te zien dat de kinderen alles spannend en geweldig vinden. Een jeugdherberg met stapelbedden, een 'ander land', een vreemde taal. Kinderen zijn de Koningen van de Verwondering! Kunnen wij dat ook nog?

"Ik wist niet dat ik nog zo van het leven kon genieten" zegt hij, als we met een kop thee aan tafel zijn gaan zitten. Op de tafel ligt een hoogpolig Perzisch kleed. Er zitten kruimels in en andere onbestemde zaken. Hij is vrolijk. "In de schuur heb ik een werkbank staan, ik mag graag een beetje klussen. En gisteravond was onze vaste mannenavond. Dan komen we bij elkaar. Al meer dan 40 jaar. Beetje praten, wat drinken, iedere donderdag. Vorig jaar is de eerste van ons clubje overleden, maar we laten elkaar niet los. En op z'n verjaardag hebben we er eentje extra genomen, op hem." Zijn vrouw is ook nog niet zo lang geleden overleden. Hij heeft haar tot het eind verzorgd. Als je zo lang bij elkaar bent, doe je dat voor elkaar, vindt hij. Maar makkelijk was het niet. Ik kende haar wel. Een moeilijke vrouw, die op alles wel wat aan te merken had. Vooral op hem. Natuurlijk mist hij haar, maar je ziet dat haar overlijden hem ook een gevoel van bevrijding heeft gegeven.

En nu heeft zijn dochter bedacht dat hij beter kan verhuizen. Dat hij meer verzorging nodig heeft. Ze heeft al met haar man besproken of hij niet bij hen kan intrekken. Of anders zo'n appartementje bij een verzorgingshuis. Ze bedoelt het echt goed en misschien heeft ze gelijk. En hij wil er zeker geen ruzie door krijgen. Maar o, wat wil hij graag z'n eigen leven leiden!